

## РОЗМОВА З СИНОМ

Ти мене питаєш, сину,  
Чому люд такий сварливий,  
І навіщо злий невтомно  
Душі Божі напастить?

Я не впевнений, мій друже,  
Мабуть то є Божа кара  
За той дух, що прагне волі  
І в неволю вічно йде.

Бо навіщо духу воля,  
Якщо воля – то є вибір,  
Ну а вибір – то є совість,  
Чиста совість – то є Бог.

То ж тому і Боже диво,  
Людська совість любе спати.  
Адже лине люд до плоті  
І не знає вороття.

Плоть – це теж є Боже чудо,  
Та без духу плоть – то тіло,  
Просто тіло, що в неволі  
Вік нікчемний свій живе.

.не дивуйся, син мій любий,  
Що такий наш Бог невтомний,  
І до волі дух настирний  
Неодмінно приведе.

В цьому справжня Божа сила,  
І Його на те є воля,  
І Його одвічна слава,  
Бо без волі не життя.

Ти мене усе питаєш,  
Нащо людство безсоромно  
І невтомно йде від Бога,  
Щоб в неволі тілом бути?

Це невтішно, мій хороший,  
Адже правда в цьому світі  
В тім, щоб душу до свободи  
Слово Боже привело.

То відсутність Бога в серці  
Може розум спокусити,  
І безтямний дух, що в тілі,  
Людський дух занепасти.

Я не вірю, що спокуса  
В тім, що людство прагне волі,  
Розум наш – ось де неволя,  
Бо без Бога розум – дим.

Сірий дим як та примара,  
Що ночами вічно ходить,  
І людей невтомно водить  
В очеретах власних слів.

Слово Бога – це зірниця,  
Це той промінь незгасимий,  
Що дає душі свободу  
Від полону хибних дум.

Це той поклик відчайдушний,  
Що звертається до духа,  
І зневіреному тілу  
Знову силу й мудрість дасть.

Я тобі, вважаю, сину,  
Оповім іще багато,  
І просити Бога буду,  
Щоб на це натхнення дав.

Без натхнення слово – пастка,  
Пастка розуму палкому,  
І в безсиллі людські душі  
За словами в прірву йдуть.

Бо без Бога слово хибне  
Обездолює людину,  
У зневірі морить духа,  
Що без правди в тілі є.

Я тебе прошу, мій сину,  
Попри все повір у Бога,  
Бо на те Його є воля,  
Щоб твій дух за вік зміцнів.

Божа воля є у слові,  
У ласкавім тихім слові,  
Що з натхненням твоя мама  
Неодмінно прорекла.

В слові мами, що від Бога,  
Є свобода і кохання,  
Щире й радісне кохання,  
Благодать душі людській.

Сину, бережи кохання,  
Бо воно завзятих любе,  
Бо невтомно і натхненно  
Дух до волі напрумяє.

Лиш кохання всемогутне  
Знає в чому Божа правда,  
І джерельною водою  
Серце спрагле омиває.

Любий сину мій, благаю,  
Не суди людей за кривду,  
Перед Богом всі ми люди,  
І мандруємо життям.

Мандри ці – таємні віти,  
І життя цих віт єдине,  
І одна у них пожива –  
Воля Бога, правди суть.

То ж мандруй, ласкавий сину,  
І життя цінуй, мій любий,  
І твори своїм старанням,  
Волю Бога – шлях земний.

07. 2011